

QUIN

‘Shinobu?’ vroeg Quin toen ze zag dat hij bewoog. ‘Ben je wakker?’

‘Ik geloof het wel,’ antwoordde hij traag.

De stem van Shinobu MacBain klonk dik en versuft, maar hij tilde zijn hoofd op om haar te zoeken. Hij had zich al uren niet meer verroerd en Quin was opgelucht dat hij weer bij kennis was.

Voorzichtig stopte ze het leren boek dat ze vasthield in de zak van haar jasje en liep door de donkere ziekenhuiskamer naar het bed van Shinobu, dat veel te kort leek voor zo’n lang iemand.

Zelfs in het schemerlicht zag ze de brandwonden op zijn wangen. Ze waren grotendeels genezen en zijn hoofd was weer bedekt met een volle, gelijkmatige bos rood haar, maar zij zag nog altijd het verschroeide haar vol aangekoekt bloed voor zich dat de verplegers hadden afgeschoren toen hij geopereerd werd.

‘Hé,’ zei ze, en ze ging op haar hurken naast het bed zitten. ‘Fijn dat je wakker bent.’

Hij probeerde te glimlachen, maar het werd een grimas. ‘Fijn om wakker te zijn... maar wel jammer dat mijn hele lijf pijn doet.’

‘Tja, jij doet altijd alles met volle overgave, hè?’ vroeg ze terwijl ze haar kin op de stang rond het bed steunde. ‘Jij helpt me altijd, al moet je daarvoor van een gebouw springen, een luchtschip laten neerstorten en jezelf doormidden laten hakken.’

‘Jij bent samen met mij gesprongen,’ merkte hij op, zijn stem nog vol slaap.

‘We waren aan elkaar vastgebonden, dus ik had niet echt iets te kiezen.’ Ze

perste er een glimlachje uit, al rilde ze bij de herinnering aan die sprong.

Shinobu lag nu twee weken in het Londense ziekenhuis. Bij binnenkomst was hij op een haar na dood geweest; Quin had hem er met een ambulance naartoe gebracht toen het luchtschip *Reiziger* na hun gevecht was neergestort in Hyde Park. Zelf was ze deze kamer ook niet meer uit geweest. Ze had alleen maar rusteloos heen en weer gebanjerd en in de ongemakkelijke stoel gezeten en geslapen. Een paar dagen eerder was ze om middernacht zeventien geworden terwijl ze tussen zijn bed en het raam liep te ijsberen.

Achter Shinobu stonden de ziekenhuismonitoren te piepen en te zoemen, met lichtgevende stipjes die in telkens andere patronen over de schermen bewogen en zijn vitale functies in de gaten hielden. Het was inmiddels een vertrouwde achtergrond voor Quin.

Ze schoof zijn hemd omhoog om de diepe wond aan de rechterkant van zijn buik te bekijken. Het zwaard van haar vader, Briac Kincaid, was hem bijna fataal geworden, maar inmiddels was de houw geheeld tot een gevoelige paarse streep van bijna twintig centimeter. De wond was zo netjes gehecht dat het litteken volgens de artsen misschien wel helemaal zou wegtrekken, maar op dit moment was de huid nog dik en deed het, aan Shinobu's gezicht te zien, erg veel pijn als hij bewoog.

Naast die snee en de brandwonden in zijn gezicht had hij ook nog een gebroken been en meerdere verbrijzelde ribben opgelopen. De artsen hadden zijn verwondingen royaal behandeld met celherstellers, waardoor hij extra snel genas. Die methode had één nadeel: ze was uitermate pijnlijk.

Quin liet haar vingers over een bult onder de huid bij de wond in zijn buik glijden en Shinobu pakte haar hand. 'Straks word ik weer verdoofd, Quin, en dat wil ik niet. De dokter moet die dingen eruit halen. Ik slaap veel te veel.'

In verband met het versnelde herstelproces hadden de artsen kleine pijnstillers-implantaten naast de ergste verwondingen geplaatst. Als de pijn te hevig werd, als Shinobu te wild bewoog of als er iemand op het implantaat drukte, kwam er een dosis medicijnen vrij en meestal ging hij dan meteen onder zeil. Daarom was hij de afgelopen twee weken vrijwel continu bewusteloos geweest. Hij was al dagen niet meer zo lang bij kennis geweest als tijdens dit korte gesprek en Quin zag dat als een heel goed teken. De artsen hadden al verteld dat zijn herstel op deze manier zou verlopen: eerst langzaam, en dan plotseling veel sneller.

‘Hoef je nu ineens geen verdovende middelen meer?’ vroeg ze gekshe- rend. In Hongkong had Shinobu een erg goede verstandhouding gehad met diverse soorten drugs en hij was nog maar net afgekickt. ‘Je blijft me verbazen vanavond, Shinobu MacBain.’

Hij lachte niet, waarschijnlijk omdat dat pijn deed, maar hij trok haar met de hand waar geen infuus in zat naar zich toe. Quin liet zich op het smalle bed zakken en haar blik gleed automatisch de kamer rond. Er stonden nauwelijks meubels in de grote ruimte, op het bed, de medische apparatuur en de stoel waarin Quin de afgelopen tijd had gewoond na. Haar ogen bleven hangen op het brede raam boven de stoel. Ze bevonden zich op een hoge verdieping van het ziekenhuis en het venster bood een panoramisch uitzicht over nachtelijk Londen. In de verte zag ze Hyde Park liggen, waar nog steeds schijnwerpers bij het neergestorte gevaarte van *Reiziger* stonden.

Shinobu drukte zijn schouder tegen de hare op het bed en ze keek weer naar hem. Ze dacht aan het dagboek in haar jas. Misschien was hij wakker genoeg om het te kunnen bekijken.

Hij fluisterde: ‘We moeten praten, Quin, voordat ik weer bewusteloos raak. Je hebt me gezoend op het schip.’

‘Ik dacht dat jij mij zoende,’ antwoordde ze een beetje plagerig.

‘Dat klopt,’ fluisterde hij ernstig.

Die zoen... In gedachten had ze hem talloze malen opnieuw beleefd. Tijdens dat afschuwelijke, duizelingwekkende ongeluk met *Reiziger* hadden ze gezoend en elkaar vastgehouden, en dat had goed gevoeld. Als kind waren ze onafscheidelijk geweest. Ze waren onafscheidelijk gebleven tijdens hun Zoekertraining, zelfs toen John op het landgoed kwam wonen en hun leven een andere vorm had aangenomen. Maar pas toen ze elkaar in Hongkong weer hadden teruggevonden, ouder, veranderd, had ze beseft wat hij werkelijk was: hij was niet zomaar haar beste vriend, hij was haar wederhelft.

‘Is het te raar, wij samen?’ vroeg ze voordat ze zich kon bedenken. Ze voelde zich nog niet echt thuis op dit nieuwe, onbekende terrein van intimiteit.

‘Héél raar,’ antwoordde hij meteen. Dat vond Quin helemaal geen leuke reactie, maar voordat ze iets kon zeggen trok Shinobu haar hand naar zijn borst, kuste haar handpalm en fluisterde: ‘Ik wilde al zo lang samen zijn met jou, en nu ben je er eindelijk.’

Zijn woorden en stevige hand lieten haar gloeien vanbinnen. ‘Maar... al

die meisjes in Corrickmore dan?’ vroeg ze. Er waren altijd heel veel meisjes in Shinobu’s leven geweest. Hij had haar nooit het gevoel gegeven dat hij op háár wachtte.

‘Ik dacht dat je jaloers zou zijn op die meisjes, maar je merkte het niet eens,’ legde hij uit. Hij zei het niet verbitterd, hij was gewoon eerlijk. ‘Jij was alleen maar met John bezig.’

Zachtjes antwoordde ze: ‘En toch beschermd je me. Toen John het landgoed aanviel... en in Hongkong... op *Reiziger*... Je beschermt me altijd.’

‘Omdat je de mijne bent,’ fluisterde hij terug.

Ze keek even naar zijn gezicht en zag een slaperige glimlach verschijnen. Hij bracht haar hand naar zijn hart en hield hem daar. Ze draaide zich naar hem toe op het bed met het idee dat het misschien tijd was om hem weer te zoenen, en...

‘Au!’ Hij hapte naar adem.

‘Wat is er? Deed ik...’

‘Iets... bij je heup.’

‘O, sorry! Dat is de athame.’ Quin schoof opzij en trok de stenen dolk tevoorschijn die ze in haar broekband had verborgen, waar hij zojuist tegen Shinobu’s heupbot had gedrukt.

‘Daar is hij,’ zei hij terwijl hij het oeroude werktuig van haar aanpakte. ‘Ik heb er veel aan gedacht terwijl ik hier half lag te slapen... Of misschien heb ik erover gedroomd.’

De athame was ongeveer net zo lang als Quins onderarm en tamelijk stomp, ook al had hij de vorm van een dolk. De handgreep bestond uit een heleboel ronde schijven op elkaar, allemaal gemaakt van hetzelfde bleke steen. Deze athame was van de Vrezen. De Jonge Vrees had hem na het neerstorten van *Reiziger* aan Quin gegeven en hij was anders dan de andere athames die Shinobu en zij tijdens hun Zoekertraining hadden gezien; dit exemplaar was verfijnder en ook ingewikkelder.

Shinobu’s geoefende vingers draaiden soepel aan de schijven. Het slange-tje van het infuus dat uit zijn linkerhand stak deinde op en neer. ‘Deze heeft meer schijven, dus je kunt de locatie waar je naartoe gaat nog preciezer bepalen dan bij andere athames, denk je ook niet?’

Quin knikte. In de stille ziekenhuiskamer had ze urenlang de tijd gehad om de athame te bestuderen. Net als bij alle athames was ook hier in elke

schijf een reeks symbolen gekerfd. Door aan de schijven te draaien, kon je de symbolen op een schijnbaar eindeloze hoeveelheid manieren onder elkaar zetten. Elke combinatie vormde een stel coördinaten, een plek waar een Zoeker met behulp van dit instrument naartoe kon gaan. Door de extra schijven op deze dolk kon je die locatie nog veel nauwkeuriger vaststellen. Tijdens hun gevecht op *Reiziger* hadden de Vrezen met hun athame het vliegende luchtschip kunnen binnendringen, iets wat met een andere athame onmogelijk geweest zou zijn. Alleen met de athame van de Vrezen kon je naar een bewegende plek reizen.

Omdat Shinobu de dolk zo geboeid van alle kanten bekeek en zo behendig aan de schijven draaide, besloot Quin dat er geen reden was om nog langer te wachten: hij was wakker genoeg om de rest van haar verhaal te horen. Ze trok het leren boek uit haar jas en liet het hem zien.

‘Is dat...?’ vroeg hij.

‘Vanmiddag bezorgd.’

Het was een kopie van het dagboek dat van Catherine, de moeder van John, was geweest. Quin had het originele exemplaar bij zich gehad toen Shinobu en zij met een parachute naar *Reiziger* waren gesprongen op die bizarre avond twee weken eerder, maar ze was het kwijtgeraakt... Of liever gezegd: John had het tijdens hun verhitte strijd op het luchtschip ontdekt en meegenomen.

Het boek dat Quin nu vasthield was een kopie: een kopie die ze weken geleden al in Hongkong had gemaakt, voordat ze naar Londen vertrokken. Haar moeder Fiona was bij hen geweest tijdens het ongeluk met *Reiziger* en ook meegegaan naar het ziekenhuis. Ze was een paar dagen eerder teruggevlogen naar Hongkong, en het eerste wat ze bij aankomst had gedaan was het gekopieerde dagboek naar Quin opsturen. Ze had de pagina's zelfs laten inbinden met een leren omslag, waardoor er eigenlijk een nieuw dagboek was ontstaan, een waarheidsgetrouwe kopie van Catherines versie met dezelfde vorm en afmetingen.

Quin bladerde erdoorheen en Shinobu keek over haar schouder mee.

‘Sommige teksten zijn zo oud dat ik ze niet goed kan ontcijferen, maar de stukken die ik wel kan lezen gaan over de verschillende Zoekerfamilies.’

‘Over de onze?’

‘Ja, maar ook over andere,’ antwoordde ze.

Tijdens hun jeugd op het Schotse landgoed hadden Quin en Shinobu geleerd dat er ooit nog veel meer Zoekerfamilies waren geweest. Maar zij kenden zelf alleen maar Zoekers uit hun eigen twee families: het huis van Quin, dat een ram als familiesymbool had, en het huis van Shinobu, dat van de adelaar. Ze wisten dat John van een andere Zoekerfamilie afstamde. Maar dat huis was al voor Johns geboorte uit elkaar gevallen en grotendeels verdwenen, en Shinobu en Quin hadden eigenlijk nooit echt over Johns voorouders of die van anderen nagedacht. Quins vader Briac had zelfs alle symbolen van andere families van het landgoed verwijderd.

Andere Zoekerfamilies hadden voor hen altijd tot een ver verleden behoord. Ze maakten deel uit van de oude verhalen die de vader van Shinobu had verteld toen ze nog klein waren. Verhalen over Zoekers die wrede koningen van de troon hadden gestoten, op moordenaars hadden gejaagd, misdadigers van middeleeuwse grond hadden verdreven en achter vele goede daden in de geschiedenis hadden gezeten. Quin vroeg zich verbitterd af of er ook maar iets waar was van die verhalen. Shinobu en zij waren opgegroeid in de overtuiging dat Zoekers nobele mensen waren, maar Briac had hun hele wereld op zijn kop gezet. Hij had hun oude instrumenten en ooit zo eerbare vaardigheden ingezet om Zoekers in een soort huurmoordenaars te veranderen die steeds meer geld en macht vergaarden, en Quin had geen idee hoe lang dat al aan de gang was geweest.

‘We weten dat Catherine en John bij het huis van de vos hoorden,’ zei ze, en ze bladerde door het dagboek tot ze bij een bladzijde kwam met een eenvoudige, sierlijke afbeelding van een vos aan de bovenkant. Onder het plaatje waren met een klein, net, meisjesachtig handschrift meerdere bladzijden volgeschreven. ‘Dit zijn aantekeningen over oudere leden van het huis van de vos,’ legde Quin uit terwijl ze haar vinger over een lijst met namen, data en plaatsen liet glijden. ‘Ze heeft over haar grootouders en voorouders geschreven. Ze heeft geprobeerd uit te zoeken waar iedereen was, en waar ze allemaal gebleven zijn.’

“Ze”? De moeder van John, bedoel je?’ vroeg Shinobu.

Quin knikte. ‘Dit is haar handschrift, kijk maar.’ Ze bladerde terug naar het begin van het dagboek. Na het omslag volgde een lege bladzijde met daarop slechts één regel in hetzelfde handschrift:

‘Een reiziger?’

‘Dat zegt ze zelf. Haar handschrift komt in het hele dagboek terug. Maar in het begin zijn ook veel stukken door andere mensen geschreven.’

‘Dus... je hebt dit boek een paar uur geleden gekregen en het eerste wat je doet is de familie van John opzoeken?’ vroeg hij, en hij stootte zijn voorhoofd zachtjes tegen het hare over het kussen om zijn scherpe woorden te verzachten.

Ze trok een gezicht en gaf hem voorzichtig een por met haar elleboog. ‘Ja, want ik ben natuurlijk nog steeds verliefd op hem. Duh.’

‘Ik wist het wel,’ fluisterde hij. Hij trok haar tegen zich aan.

Quin wilde het dagboek dichtslaan, maar Shinobu keek er gebiologeerd naar en ze wilde dat hij het zag nu zijn geest nog helder was, voordat hij weer wegzakte.

‘Ik heb als eerste over de familie van John gelezen omdat de aantekeningen van zijn moeder over haar eigen huis het duidelijkst waren,’ legde ze uit terwijl ze haar best deed om niet te denken aan alle plekken waar haar been, arm en schouder die van Shinobu raakten. ‘Maar ik heb het idee dat Catherine uitgebreid onderzoek naar alle Zoekerfamilies heeft gedaan. Ze wilde weten waar iedereen gebleven was.’

‘En waar was iedereen gebleven?’ vroeg Shinobu.

‘Dat is nog steeds de vraag.’ Quin ging met haar duim langs de bladzijden. ‘Als ik het uit heb weten we misschien meer.’

‘Quin.’ Shinobu probeerde moeizaam een stukje overeind te komen, maar gaf het al snel op en ging weer liggen. Hij pakte haar hand en keek haar ernstig aan. ‘Quin, waar ben je mee bezig?’ vroeg hij.

Ze keek even naar het dagboek en sloeg het dicht. ‘Ik dacht dat we misschien achter die...’

‘We zijn geen Zoekerleerlingen meer,’ hield hij haar voor. ‘We zijn ontsnapt aan je vader en John. Als ik uit het ziekenhuis kom, hoeven we niets meer te zijn. Dan kunnen we gewoon samen ergens naartoe gaan en léven.’

Quin was heel lang stil terwijl ze daarover nadacht. Dat eenvoudige toekomstbeeld klonk heerlijk uit Shinobu’s mond. Hij had de athame op zijn borst gelegd, met zijn linkerhand er beschermend overheen. Quin legde haar

eigen hand er ook op en voelde het koele steen en zijn warme huid. Waarom konden ze niet gewoon ergens gaan wonen en een normaal leven leiden? Hun bestaan als Zoeker zou nooit het bestaan zijn dat hun als kinderen was voorgespiegeld... De toekomst was een leugen geweest. Waarom zouden ze nu dan niet een heel andere weg inslaan?

Maar ze wist het antwoord al.

‘De Jonge Vrees heeft deze athame aan mij toevertrouwd, in elk geval voor een tijdje,’ zei ze tegen Shinobu. ‘Ze heeft hem heel bewust aan mij gegeven.’

‘Dat wil nog niet zeggen dat we hem ook moeten gebruiken,’ antwoordde hij zacht.

‘Dat denk ik wel.’

Hij keek haar heel lang aan en vroeg toen: ‘Wat wil je dan doen, Quin?’

Shinobu zag er moe uit, maar zijn ogen hadden die karakteristieke, indringende blik die ze zo goed kende. Quin begreep dat het niet uitmaakte wat ze zou zeggen: hij zou haar overal volgen, zoals hij altijd had gedaan.

Ze fluisterde: ‘Ik heb altijd een Zoeker willen zijn. Een echte Zoeker. Een die de verborgen wegen ertussen vindt, het wáre pad, en dingen rechtzet.’

‘Tirannen en kwaadwillenden opgepast...’ mompelde Shinobu. Dat was ooit de wapenspreuk van de Zoekers geweest, en een mantra voor Quin en Shinobu tijdens hun training. ‘Ik wilde zo graag dat het waar was,’ zei hij.

Quin sloeg de laatste bladzijde van het dagboek open, waar Catherine de drie Zoekerwetten had opgeschreven:

Een Zoeker mag de athame van een andere familie niet stelen.

Een Zoeker mag geen andere Zoeker doden, behalve uit zelfverdediging.

Een Zoeker mag geen mensen kwaad doen.

Haar vader had niet eens de moeite genomen haar iets over die wetten te vertellen – ze had er pas veel later over gehoord, van de Jonge Vrees. Maar dit waren de regels waar de Zoekers zich oorspronkelijk aan hadden gehouden. Op overtreding had de doodstraf gestaan.

‘Ooit waren we eerzaam,’ fluisterde ze terwijl ze haar vingers over de regels liet glijden. Ze dacht aan een middag bij een vuur, toen de Jonge Vrees, Maud, over hun verleden had verteld. ‘Er zijn heel veel goede Zoekers geweest. Mijn vader vermoordt tegenwoordig wie hij wil, voor het geld. John denkt dat hij

voor de eer van zijn familie strijdt, maar hij is bereid om daarvoor net zo'n moordenaar als Briac te worden.'

'Klopt,' beaamde Shinobu.

'Maar wanneer zijn de Zoekers zo geworden? En als er meer families waren, waar zijn die dan gebleven?' Ze bladerde terug naar het begin van het dagboek. Het handschrift was daar zo oud, zo priegelig en vol met inktvlekken dat Quin haast niets kon lezen, behalve het woord *Vrees*, dat regelmatig terugkwam. Deze eerste bladzijden waren zo te zien brieven en aantekeningen van anderen uit een ver verleden, die later door Catherine in dit boek waren geplakt. 'De eerste helft lijkt over de Vrezen te gaan. Uit de begintijd van de Zoekers. En dan komen de verhalen van Catherine zelf, over haar zoektocht naar andere Zoekerhuizen en de vraag wat er met hen is gebeurd.'

'Jij denkt dat je uit het dagboek kunt afleiden waar het is misgegaan,' raadde hij, en hij sloeg de spijker op zijn kop.

'Ik wil weten wanneer die foute Zoekers zijn begonnen.'

Shinobu liet zijn vinger langs de stenen dolk glijden alsof hij hem opmat, of misschien peinsde hij over alles waar het wapen voor stond. Toen fluisterde hij: 'Om de boel weer recht te zetten?'

'Ja,' antwoordde ze. 'Als dat kan.'

Ze voelde Shinobu knikken toen zijn hoofd tegen het hare bewoog, maar ze merkte ook dat zijn energie wegebde.

'Ik wil dat ook,' zei hij tegen haar.

Ze sloeg het dagboek dicht en legde het op zijn borst. Hij bedekte haar hand op het boek met de zijne; zijn huid voelde koortsig. Hun lange gesprek had hem afgemat.

'Weet je nog waar wij begonnen zijn?' prevelde hij in haar oor.

'Ja,' zei ze zacht. 'In het weiland op het landgoed. We waren negen en je zoende me.'

Zijn ogen vielen bijna dicht, maar hij kreeg een glimlach op zijn gezicht en ze voelde zijn slaperige blik op haar gericht. 'Ik dacht dat je dat vergeten was.'

'Ik vond zoenen hartstikke vies toen.'

'En nu?'

Een glimlach trok haar eigen mondhoeken ook omhoog. 'Nu wil ik het nog wel een kans geven.'

Shinobu stak zijn arm onder haar door en trok haar tegen zich aan. Quins

lippen vonden de zijne en ze ontdekte dat ze hier al twee weken op had gewacht. Hij ging op zijn zij liggen om zijn andere arm om haar heen te slaan, maar toen slaakte hij een kreet van pijn.

‘Shinobu?’

Zijn armen werden slap en zijn hoofd rolde terug op het kussen. Het duurde even voordat Quin begreep dat het implantaat in zijn buik een dosis pijnstillers had afgegeven toen hij zich naar haar toe draaide. Nu lag hij naast haar met zijn ogen dicht, een glimlach om zijn lippen, zijn ene arm nog onder haar.

Ze drukte haar hoofd tegen het zijne en lachte zachtjes. ‘Sorry.’

Het was laat en ze was al heel lang wakker. Ze stopte het dagboek in haar jaszak en de athame in haar broekband, nestelde zich tegen hem aan en liet haar eigen ogen ook dichtvallen.